

Γενοκόπι, δ ιδ., ἐνθα καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Νὰ παφρευτῶ θέλω κ' ἐγὼ κοντὰ 'ς τὴ γειτονιά του,
νὰ πάρω ἀπὸ τὴ γέννα του κι ἀπ' τὴ γενολογιά του

Ζάκ.

Κρατούσες ἀφ' τὸ σόι μου κι ἀφ' τὴ γενολογιά μου
Ἰθάκ.

Τὸν ξόδι θέλει συντροφιὰ, γινουλουγιά μιγάλη,
ἂν τὸν ξιχνᾷ ἢ μιὰ μυριά νὰ τὸν θυμᾷτ' ἢ ἄλλη
Σάμ. Συνών. ἐν λ. γενοκόπι.

γενολογῶ Κρήτ.

Τὸ Βυζαντ. γενολογῶ. Βλ. Πουλλολόγ. στ. 657, 660
(ἐκδ. S. Krawczynski, σ. 138) «οὐδὲν σᾶς ἔφερα ἐδῶ, διὰ
νὰ γενολογᾶσθε | νὰ φάγετε, νὰ πῖετε καὶ νὰ χαρῆτε ἅμα |
οὐχὶ δὲ νὰ δικάζεσθε καὶ νὰ γενολογᾶσθε» Παρὰ Στάθῃ
Γ 436 (ἐκδ. Κ.Σάθα, Κρητ. Θέατρ., σ. 169) καὶ ὁ τύπ.
γενολοῶ. «Σώπασε, Φόλα, σώπασε, μηδὲ σοῦ τὸ γροι-
κήσου, | νὰ ζήσω, οἱ μαθητᾶδες του νὰ σὲ γενολοήσου».
Πβ. τὸ ἀρχ. γενεαλογῶ.

Κακολογῶ, ὑβρίζω τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, τὸ γένος:
Νὰ σοῦ γενολογήσω τὰ παππουδογονικά σου.

γενομουστακάκι τό, ἀμάρτ. 'ενομουστακάκι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γενομούστακο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-άκι.

Τὸ μικρὸν γενομούστακο, δ ιδ.: Ρημάδι, δὸ 'ενο-
μουστακάκι δου! (Λέγεται μετὰ ἀστείότητος πρὸς νεα-
ρὸν οὐτινος ἤρξατο νὰ φαίνεται τὸ γένειον καὶ ὁ μύσταξ ἢ
πρὸς ἡλικιωμένον φέροντα ἀτημέλητον μύστακα καὶ γένειον).
Ποῦ νὰ 'ν' ἢ εὐκὴ μου 'ς τὰ 'ενομουστακάκια σου.

γενομουστακάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ενομουστακάτος
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γενομούστακο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ατος.

Ὁ φέρων γένειον καὶ μύστακα: Ὁ Φραγούλης εἶναι
'ενομουστακάτος, πὺν τῶρα δὲ δὰ συνηθοῦν οἱ νιοὶ τὰ
'ενομούστακα. Ἐνομουστακάτη εἶν' ἢ Ὀλυβία ἢ κακορρί-
ζικη. Ἐνομουστακάτο μου κοπελάκι (θωπευτικῶς πρὸς
μικρὸν παῖδα). Συνών. γενᾶτος.

γενομούστακο τό, Πελοπν. (Κόρινθ.) 'ενομούστακο
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γένι καὶ μουστάκι.

1) Μύσταξ ἡνωμένος μετὰ τοῦ γενείου κατ' ἀμφοτέρας
τὰς παρειὰς εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται εἰς συνεχῆ καὶ
μέγας Κόρινθ. 2) Ὁ μύσταξ καὶ τὸ γένειον ὡς μία ἐνότης
συνήθως κατὰ πληθ. Ἀπύρανθ.: Θ' ἀρχέψη νὰ βγάνη 'ενο-
μούστακα τὸ Νικολάκι. Ὁ Φραγούλης εἶναι 'ενομουστα-
κάτος, πὺν τῶρα δὲ δὰ συνηθοῦν οἱ νιοὶ τὰ 'ενομούστακα.
Δὲ φελῶν γαθόλου τὰ 'ενομούστακά δου κ' εὐτηνοῦ. Σὰν
ἀχινὸς εἶναι τὸ ρημάδι, τὸ 'ενομούστακό δου! ὑπὸ μορφὴν
ἀστείότητος.

γενοπαρέντι τό, ἀμάρτ. γενοπαρέντι Φολέγ. γενο-
παρέντι τὰ Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γένος καὶ τοῦ ἀμαρτ. παρέντι, δ ἐκ τοῦ
'Ἰταλ. *parente*.

Οἱ γονεῖς, ἢ οἰκογένεια μεθ' ὅλων τῶν συγγενῶν ἐνθ' ἄν.:
Εἶναι ματζεμένο ὅλο τὸ γενοπαρέντι Φολέγ. || Φρ. Ἄς πάη
'ς τὰ γενοπαρέντι τ' Μύκ. Συνών. ἐν λ. γενοκόπι.

γενοπατριὰ ἢ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὗς. γένος καὶ πατριὰ.

Τὸ γένος, ἢ γενιά, ὅλοι οἱ συγγενεῖς: Ἀνάθ-θεμαν τὴν
μάν-ναν του, τὸν τσύρην του, τὸν παπ-ποῦν του, τὴν γε-
νιάν του τσαὶ τὴν γενοπατριάν του (ἐξ ἐπωδ.) Συνών. ἐν λ.
γενοκόπι.

γενορρίζι τό, ἀμάρτ. 'ενορρίζι Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τῶν οὗς. γένος καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τῆς γενιᾶς, τὸ γένος: Φρ. Οἱ διαδόχοι 'ς τὸ 'ενορ-
ρίζι τανε! (ἀρά). Συνών. γενιὰ 1.

γένος τό, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Καππ.
Σίλ.) Κύπρ. Πελοπν. (Γέρμ. Γορτυν. Κίτ. Λεντεκ.
Μάν.) Πόντ. (Νικόπ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος (Ἐγρηγόρ.)
γένους Καππ. (Σίλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) γένο Ἀπουλ. (Κα-
λημ. Στερνατ. Τσολλῖν.) γένο Ἀπουλ. (Καστριν. Μαρτᾶν.)
Καλαβρ. (Μπόβ.) κένο Ἀπουλ. (Κοριλ.) 'ένος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὗς. γένος.

1) Τὸ σύνολον τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν, ἢ γενιὰ λόγ.
κοιν. καὶ δημῶδ. Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Στερνατ. Τσολ-
λῖν.) Καππ. (Σίλ.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν.
(Γέρμ. Γορτυν. Κίτ. Λεντεκ. Μάν.) Πόντ. (Νικόπ. Τραπ.
Χαλδ.) Σάμ. Χίος (Ἐγρηγόρ.): Ἐλκει τὸ γένος ἀπὸ τοὺς
δεῖνα λόγ. κοιν. Ποῦθε εἶναι τὸ γένος σου, τὸ σειρολόι σου;
Γορτυν. Ἐχω γένος καὶ πεθερικὸ Γέρμ. Εἵμαστι ἓνα γέ-
νους (συγγενεῖς) Σάμ. Γένο μου καὶ πεθερικὸ Κίτ. Μάν.
Τὸ γένο τοῦ ἀπεταμ-μένον ἰνδύν-ρουτ-ται ὅλοι ἐς μαῦρα
(οἱ συγγενεῖς τοῦ πεθαμένου ντύνονται ὅλοι 'ς τὰ μαῦρα)
Στερνατ. Εἴσεστα γένο; (εἴθε συγγενεῖς;) Τσολλῖν. Ἀνά-
θεμα νὰ 'χη τοῦ κακοθάνατου τὸ 'ένος τση 'ενιᾶς του Ἀπύ-
ρανθ. || Ἄσμ.

Μάστορα, πρωτομάστορα, μάστορα τοὺς μαστόρους,

ἂμ μεβ βάλης 'ποὺ τὸ γένος σου, γιοφύριν, 'ἐν ἰ-χτίεις
Κύπρ.

Πές μου, νὰ ζήσης, ὁμορφη, ἀπὸ 'da 'ένος εἶσαι;

Ἀπύρανθ.

Ἐστάθην κι ἀνηρώτησα ἀπὸ ποῖο γένους εἶναι

Σίλ.

Σὰν πού 'ν' ὁ πρῖνος δασωτὸς κι ὁ πεῦκος φουντωμένος,
ἔτσ' εἶν' ἢ νύφη κι ὁ γαμπρὸς ἀπὸ μεγάλο γένος

Ἐγρηγόρ. β) Ἡ εὐγενής, ἢ ἐπίσημος οἰκογένεια ἢ γενιὰ
Θράκ. (Σηλυβρ.) – Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ.: Ἦτανε ἀπὸ
γένος Σηλυβρ. Ἀπὸ παρακατιανὸ γένος Λεξ. Βυζ. || Γνωμ.
Ἀνθρῶπ' ἀπὸ γένος καὶ σκύλλ' ἀπὸ μάντρα (προκειμένου
περὶ ἐπιλογῆς ἀνθρώπων ἢ ζώων πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἢ
καλὴ καταγωγὴ αὐτῶν) Σηλυβρ. 2) Σύνολον πολλῶν ἀτό-
μων ἀνεξαρτήτως συγγενείας, πληθὸς ἀνθρώπων, κόσμος
πολὺς Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ.) Καλαβρ. (Μπόβ.): Πόσον
γένος! (τί πληθὸς!). Ὁ βράν ἔμεινε λίο πλέον βράν νὰ
μῆτ τὴν δῆ ὁ γένο Καλημ. Ὅλο τὸ γένο νὰ γιουρίση φίδια
τῶν ὅλα πάνου σὲ μένα, τί 'ἐμ μοντέω (ὅλος ὁ κόσμος νὰ
γίνῃ φίδι καὶ νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον μου, ποτέ μου δὲν
ἀλλάζω) αὐτόθ. Ἡ κελῶνα ὅτ-τε τωρεῖ κένο, ἰγρυβύν-νεται
(ἢ χελώνα, ὅταν θωρῇ ἀνθρώπους, κρύπτεται) Κοριλ. || Φρ.
'Ἐν γένει (γενικῶς) λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἦπ. Πελοπν.
(Κίτ.Μάν.): Ἡ κατάστασις ἐν γένει δὲν εἶναι καλὴ λόγ.
καὶ κοιν. || Ἄσμ.

Ὅλοι καλῶς ὥρίσατε, | ὅλοι ἐν γένει καὶ κοινῶς

γιὰ δὲ βοροῦ ὀνομαστικῶς.

(ἐκ μοιρολ.) Κίτ.

